

РЕШЕНИЕ

№ 5315

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **12902** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.189 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Делото е образувано по жалба на Х. К. Л. от [населено място] с които иска да се обяви за нищожен отказ от 29.08.2017г. на Директора на СДВР постановен по заявление рег. №513р-72875/28.09.2017 г. за ползване на неплатен отпуск по [чл.189, ал.1, т.5 от ЗМВР](#) в размер на 6 месеца за периода 01.10.2017г. до 31.03.2018г.,обективизиран в резолюция върху подаденото от Х. Л. заявление.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ,като постановен при неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.Твърди се че правото на отпуск е субективно трудово право на служителя,което се защитава от Конституцията на Р.България като елемент на правото на труд (чл. 48, ал. 5).Това право се упражнява при наличието на предвидените в закона предпоставки, зависещи от вида отпуск.За разлика на обусловената от съгласието на работодателя правна възможност за ползване на неплатен отпуск, регламентирана в чл.160, ал.1 от Кодекса на труда (работодателят по искане на работника или служителя може да му разреши неплатен отпуск независимо от това, дали е ползвал или не платения си годишен отпуск и независимо от продължителността на трудовия му стаж), специалният закон – ЗМВР, с разпоредбата на чл.189, ал.1 регламентира неплатения отпуск като субективно право и съотв. при заявено искане за упражняване на правото на неплатен отпуск ръководителят на съответната структура в МВР действа при условията на обвързана компетентност т.е при наличие на предвидените в [чл. 189, ал.](#)

[1, т. 5 от ЗМВР](#) предпоставки е длъжен да разреши ползването на заявления неплатен отпуск. Отделно от това обосновава, че ползването на неплатен отпуск по [чл.189, ал.1, т.5 от ЗМВР](#) представлява законово регламентирано право на служителите в МВР, поради което органът е бил длъжен при условията на обвързана компетентност да разреши ползването на заявления отпуск. По тези съображения и такива, че отказът да бъде разрешено ползването на неплатен отпуск от Х. Л. е в несъответствие с целта на закона, е направено искане за обявяване за нищожен на обжалвания административен акт.

Ответникът по жалбата – Директор на СДВР, чрез процесуалния си представител – юристконсулт В., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата бъде отхвърлена. Депозира писмени бележки претендира юрк. възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните и приети по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните по делото, че жалбоподателят Х. К. Л. към момента на издаване на заповедта е заемал длъжността „полицай“ в сектор „М.“ при отдел „Охранителна полиция“ СДВР.

С заявление №513з-72857/28.09.2017г., подадено до Директора на СДВР, младши инспектор Х. К. Л. е направил искане на основание [чл.189, ал.1, т.5 от ЗМВР](#) да му бъде разрешено ползването на 6 месеца неплатен отпуск, за периода 01.10.2017г. до 31.03.2018г. Искането за ползване на неплатен отпуск е обосновано с необходимост за завършване на висшето си образование./л.7/

Подаденото заявление е било съгласувано с преките му ръководители, които са положени резолюции за несъгласие за ползване на искания неплатен отпуск както следва: прекия му ръководител гл. инспектор Г. С. - началник сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“; началникът на отдел „Охранителна полиция“ - М.; зам.-директорът на СДВР - А. З. с поставена на 26.09.2025г. „Не съм съгласен!“ . След проведената поэтапна съгласувателна процедура по отказ за ползване на искания от Хр. Л. неплатен отпуск, заявлението е представено на директора на СДВР. Обжалвания акт, е обективизиран в резолюция от 29.08.2017г. на Директора на СДВР: „НЕ!

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание [чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК](#), направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Производството е образувано на основание чл. 128, ал. 1, т. 1, предл. 4 от АПК, а именно за обявяване нищожност на индивидуален административен акт. Съгласно чл.149, ал.5 от АПК, оспорването на административни актове с искане за обявяване на нищожност не е ограничено във времето, поради което съдът приема, че жалбоподателя не е обвързан със срок и има право да иска прогласяването на нищожността на оспорения акт към датата на подаване на жалбата. Последната е депозирана пред местно компетентния административен съд, в изискуемата форма и реквизити.

Нормата на чл.147, ал.1 от АПК урежда кои субекти имат право да оспорват административния акт, а именно: гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения.Следователно оспорващият, като адресат на акта има правен интерес от оспорването му, тъй като оспорваната резолюция на директора на СДВР, ограничава права за неговия адресат.

В случая се иска прогласяване нищожност на административен акт по отношение на който съдът не се е произнесъл по същество за неговата законосъобразност.

При тези съображения съдът приема, че подадената жалба е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

II. По основателността на жалбата съдът приема следното:

Жалбата е неоснователна.

Жалбоподателят твърди, че оспорената резолюция е нищожна поради противоречие с материално-правните норми/така изложено в жалбата/.

В административното право, за разлика от гражданското право липсва специален законов текст, който да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожаем. Основното разграничение на порочните (недействителните) актове на администрацията е разделението им на нищожни и унищожаеми в зависимост от степента на същественост на порока, от който е засегнат акта. Общоприето е становището в теорията и съдебната практика, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно, с оглед тежестта на порока, от който е засегнат и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление; 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната

липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание;5).Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни- не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. Оспореният отказ да бъде разрешено ползването от младши инспектор Х. К. Л. , на неплатен отпуск по [чл.189, ал.1, т.5 от ЗМВР](#), е постановен от материално компетентния орган съгласно Заповед №8121з-388 от 04.08.2014г. на Министъра на вътрешните работи орган – ръководителя на структурата по чл.37, ал.1, т.2 - Директор на СДВР поради което същият не е нищожен на това основание.

По отношение на формата на акта обжалваният акт, обективиран в резолюцията „Не!”. Същият е постановен в писмена форма с посочени, макар и лаконично, фактически констатации, на които се основава възприетото от административния орган решение да откаже на мл. инсп. Хр. Л. заявения неплатен отпуск. Прекият му ръководител гл. инспектор Г. С. - началник сектор „М.“ към отдел „Охранителна полиция“ е посочил, че не е съгласен т.к. като служител взема болнични от различни здравни заведения в страната. Съдът констатира, че резолюцията е с дата 29.08.2017г. която предхожда заявлението и явно е че се касае за ОФГ. В АПК липсва легално определение на понятието очевидна фактическа грешка, като теорията и практиката приемат, че очевидна фактическа грешка е всяко несъответствие между формираната воля на издателя на акта (било то административен или съдебен) и нейното изразяване в самия акт. Очевидна фактическа грешка представлява всяко несъответствие между действителната воля на административния орган и изразената такава в издадения административен акт, дължащо се на писмени грешки, грешки в пресмятанията или други очевидни неточности. Производството за поправка на такива грешки намира правното си основание в [чл. 62, ал. 2 от АПК](#). Жалбоподателят не е поискал отстраняване на грешката, както и органа не е извършил такава по своя инициатива. Независимо от допуснатата грешка в изписване на датата на постановяване на резолюцията съдът приема, че не са налице основания за обявяване на оспорваната резолюция за нищожна. Същата е и мотивирана като приема, че са налице волеизявления предхождащи резолюцията на преките му началници което може да послужи като мотиви. Съгласно ТР№16/75г., на ОСГК на ВС допуска възможност фактическите основания за издаване на акта да са изложени и в други подготвителни документи по издаването му. Видно от доказателства по делото преките началници на жалбоподателят са изразили становище по молбата на последния. Съдът приема, че е спазена формата и акта е мотивиран.

Трето при издаване на оспорения акт, административният орган не е допуснал нарушение на административно-производствените правила, което да е довело до липса на волеизявление и на това основание до нищожност на акта поради засягане правото на защита на адресата на този

акт. Според съдебния състав обаче, липсата въобще на съгласувателни процедури с преките началници на жалбоподателят би била основание за извод за допуснато съществено процесуално нарушение, което ще обосновава извод за незаконосъобразност на заповедта на осн. чл.146, т.3 от АПК, но не и извод за нищожност по см. на чл.146, т.1 от АПК.

Четвърто основание да се обяви един административен акт за нищожен би се явявал и факта на липса на правно основание за постановяване на акт с процесното съдържание, било тя изначална или последваща такава, напр. когато съществуваща правна норма последващо е отменена и тази отмяна е в сила към момента на издаване на административен акт, основан на отменената правна норма. В конкретния случай правното основание е 189 от ЗМВР. Тези норми са съществуващи обаче както към настоящия момент, така и към момента на издаване на процесния акт, поради което и не е налице да се приеме, че липсва правно основание за постановяване на акт със съдържанието като на процесния такъв.

Другите доводи, които развива в жалбата си оспорващият касаят материалната законосъобразност на резолюцията, но те не са относими към въпроса за нейната валидност, поради което и не следва да бъдат обсъждани. Жалбоподателят е имал и не се е възползвал от възможността да оспори в законовия срок резолюцията/АА/, поради което с изтичане на 14 дневния срок се преклудира възможността това да се прави в последствие чрез обжалване извън този срок на резолюцията с единствения довод за нищожността ѝ.

Жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли като такава.

При този изход на спора в полза на ответната страна следва да се присъдят разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство в размер на сумата от 200 лева, определен на основание чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горните мотиви и на основание [чл.172, ал.2, предложение второ от АПК](#), АССГ

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на Х. К. Л. от [населено място] срещу отказ от 29.08.2017г. на Директора на СДВР постановен по заявление рег. №513р-72875/28.09.2017 г. за ползване на неплатен отпуск по [чл.189, ал.1, т.5 от ЗМВР](#) в размер на 6 месеца за периода 01.10.2017 до 31.03.2018г., обективирани в резолюция върху подаденото от Х. Л. заявление.

ОСЪЖДА Х. К. Л. [ЕГН] от [населено място], да заплати на СДВР сумата от 200/двеста/ лева или 102,25/евро/ на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

съдия:

